

Ik ken u toch?

Laatst ben ik een visite gaan rijden omdat ik niet meer wist hoe de patiënte eruitzag. Er speelde iets kleins, het werd groter, ik had contact met familie, casemanager, thuiszorg, poh-ouderenzorg en opeens realiseerde ik me: ik zie haar niet voor me. Dat zat me niet lekker. Ik ging bij haar langs, hoewel het probleem dat speelde feitelijk al snel was opgelost, en: ah natuurlijk, ja, dat is haar! Toen ik terugreed, vroeg ik me af of dit nu de toekomst is: problemen oplossen zonder de patiënt goed te kennen, of juist ouderwets met de behoefte om toch even persoonlijk te gaan kijken.

Met 'vroeger' en 'de toekomst' zijn we meer bezig nu het NHG en *Huisarts & Wetenschap* volgend jaar 60 jaar bestaan. Dit jaar stonden we stil bij de geschiedenis van de huisartsgeneeskunde; volgend jaar zullen we juist meer naar de toekomst kijken. Wat me opviel aan die geschiedenis is dat het vooral het verhaal is hoe we gekomen zijn waar we nu zijn, en hoe we onze richtlijnen, scholing en praktijkmanagement hebben opgebouwd. Allemaal goede ontwikkelingen natuurlijk, en belangrijk te weten dat al die verworvenheden niet vanzelfsprekend zijn. Toch zijn we onderweg ook zaken kwijtgeraakt. Als we naar de toekomst kijken, is het geen slecht idee daar ook bij stil te staan.

Iets nieuws krijgen gaat bewust, iets kwijtraken vaak ongemerkt. Je weet niet anders tot je plots, als er iets belangrijks gebeurt of terwijl je gewoon een stukje cake eet, beseft dat je iets in de tijd verloren bent. Die patiënte alleen in haar flatje was voor mij de *madeleine* die me deed beseffen hoe anders ik dat tien jaar geleden had gedaan. Zonder twijfel minder snel en efficiënt, maar wel persoonlijker. Ik kreeg een soort angstig visioen dat ik over tien jaar de signalen en problemen heen en weer schuif tussen casemanagers, praktijkondersteuners en transmurale teams. Doe ik, of misschien wij allemaal, dat nu al niet te veel?

Als we praten over de toekomst van ons vak, lijkt het me goed onze voorgangers en vooral ook patiënten te bevragen over de zorg van toen en nu. Klopt mijn gevoel dat we ondanks het toegenomen aantal contacten in de praktijk de mensen zelf minder goed kennen? Laten we ongemerkt ook andere dingen liggen? Ik vind dat er veel verbeterd is in onze structuur en daadkracht, maar voor het volgende decennium hebben de persoon van de huisarts en de individuele relatie met de patiënt weer wat extra van onze aandacht nodig. ■

Sjoerd Hobma